

Sygn. akt V KO 83/20

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **P. C.**

oskarżonego o czyn z art. 160 § 3 k.k. w zw. z art. 160 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 września 2020 r.

wniosku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 30 lipca 2020 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**przekazać powyższą sprawę do rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w G. .**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2020 r. Sąd Rejonowy w P. , powołując się na przepis art. 37 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie ww. sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu swojego wystąpienia sąd meriti wskazał, że przekazanie sprawy ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości jest uzasadnione, gdyż pokrzywdzonym czynem z art. 160 § 3 k.k. w zw. z art. 160 § 2 k.k., którego popełnienie zarzucono oskarżonemu, jest obecnie nieżyjący P. W. . Osoba ta to ojciec sędziego B. W. , który orzeka jako sędzieja właśnie w Sądzie Rejonowym w P. . W świetle tych okoliczności zachodzi potrzeba przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

gdyż procedowanie w niej sądu pierwotnie właściwego może „stwarzać przekonanie o braku warunków do jej rozpoznania w sposób obiektywny”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że opisana wyżej sytuacja wymaga, by - ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości - sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd. Tylko takie posunięcie jest w stanie zagwarantować przeprowadzenie postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sprawie, a które to podejrzenia mogłaby wywołać już sama tylko świadomość orzekania syna pokrzywdzonego w sądzie, który miałby rozpoznać zarzut aktu oskarżenia.

Przekazanie sprawy innemu sądowi do jej rozpoznania jest również niezbędne do wywołania u zewnętrznych obserwatorów przedmiotowego procesu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10, OSNwSK 2010, z. 1, poz. 1451).

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.